ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI: 42
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

-ARKASI VAR-

ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK NEŞRİYAT

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL:I CİLT:2 SAYI:42

8 TEMMUZ 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HAMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Haydut Aşkı

Güzel Bir Hikaye

Çeviren : Oğuz ŞENEMRE

Doleres, gözlerini açtı. Odasına birisinin girdiğini hissetmişti. Fakat koyu karanlık, etrafını görmesine mâni oluyordu. Nefesini keserek, kolunu elektrik düğmesine doğru uzatmak istedi. Fakat, karanlıkta bir el, genç kızın kolunu yakaladı ve ağzına konulan tıkaç, feryadını boğdu. Doleres aynı zamanda burnunda boğucu ve yakıcı klorform kokusunu duyarken gizli iki elin kendisini yukarıya doğru kaldırdığını hissetti. Biraz sonra da kendisini kaybetti.

Doleres, aradan iki üç saat geçtikten sonra güzel döşenmiş bir odanın içinde kendisine geldi. Odada derin bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Doleres, ne olduğunu hâlâ anlıyamamıştı. Ve şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor, kendisini toparlamağa çalışıyordu. Bu anda kalın bir perde yavaşçça aralanarak, acayip kılıklı birisi, Doleres'in karyolasına doğru ilerledi. Doleres heyecanla doğrularak sordu :

— Kimsiniz?..

Meçhul adam okşayıcı bir sesle :

— Tamamiyle yabancınız değilim Matmazel.. cevabını verdi.

Hakikaten Doleres bu erkeği şimdi hatırlıyabiliyordu. Birkaç hafta önce şehrin dış kısımlarında, bir at ile dolaşırken onu görmüştü. Bu adamın o azman, kendisine atfetmiş olduğu nazarlar, genç kızda derin izler bırakmıştı. Doleres bunları böylece hatırladıktan sonra, titreyen bir sesle sordu :

— Benden ne istiyorsunuz?

— Artık misafirimsiniz Matmazel ! Uzun bir zaman, belki de bütün hayatınız müddetince burada kalacaksınız. Merak etmeyin, burada hiç sıkılmıyacaksınız. Çünkü tamamile tabiatın kucağındasınız. Kim olduğumu öğrenmelisiniz. Ben Kara Hoseyim.

— Kara Hose mi; Yani haydut Hose!..

Erkek mahzun bir tavırla başını eğerek :

— Evet, sizi kaçıran bir hayduttur. Fakat bunu fidye almak için değil, sizi sevmiş olduğum için, yapmış bulunuyorum.

— Bu çok fena. Babam seni ve diğer arkadaşlarını öldürtecek. Hattâ ben bile sana fenalık yapmağa gayret edeceğim ve bundan büyük bir memnunluk duyacağım.

Kara Hose tebessüm ederek, kıza baktıktan sonra :

— Bilseniz, bu kızgınlık zamanınızda bile ne kadar güzelsiniz, sözlerini fısıldadı.

Sesinde o kadar derin bir hürmet ve hararetli bir sevgi bulunuyordu ki, Doleres, kızgınlığının birdenbire geçtiğini duydu.

Meksiko şehrinin en zengin kadınlarının bile kıskanabileceği muhteşem bir karyolaya uzanmış bulunan Doleres son günlerin olaylarını aklında sıralıyordu. Onu, Kara Hose dağların arasında gizlenmiş olan güzel ve büyük bir villaya gelip giden esmer süvarinin meşhur haydut Kara Hose ve villanın uşaklarının ve bahçıvanlarının tamamen gizlice silâhlı bulunan birer haydut olduğunu düşünmüyorlardı bile. Kara Hose, herşeyi o kadar intizamlı tertipliyordu ki, kimse bu işin içyüzünü bilmiyordu. Doleres, Kara Hose'nin dediği gibi hiç can sıkıntısı çekmiyordu. Ağaçlıklı ve güzel büyük bahçeye çıkıyor, meyvalar koparıyordu. Uşaklar ona daima saygı gösteriyor ve emirlerini derhal yerine getiriyorlardı. Dolores, bazan, villanın küçük kütüp hanesine girer, kitaplar okurdu.

Kara Hose'nin villaya gelmeyişi bir haftayı geçmişti. Halbuki o, haftada birkaç kere gelirdi. Dolores bir haydut olduğu halde, en terbiyeli ve saygılı sevdalılar gibi hareket eden bu acayip huylu adamı düşünüyordu. Kendisini bu köşke kapatmıştı. Villaya geldiği zaman, yanında birkaç saat kalıyor ve bir öpücük istemeden gidiyor ve ancak dudaklarının ucu ile pembe parmaklarının ucuna dokunmakla yetiniyordu.

Hose Doleres'e, sık sık :

— Sen benim bir gülümsün. Ara sıra senin güzel kokunu koklamak yeter. Siz arzu etmedikçe, sizden başka hiçbir şey istemiyeceğim, diyor ve sözünde duruyordu.

O gece acayip bir his, Doleres'i sabaha kadar uyutmadı. Ansızın, gittikçe yaklaşmakta olan bir nal sesi duyuldu. Bir silâh sesi, sessizliği

Devamı 5 incide

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Her an biraz daha fazla, bünyesine tesir eden alkol, neşeli ve hareketl ibir çocuk olan Malicheski'yi sakinleştirmiş ve halsizleştirmişti. Grey'in de farkettiği gibi uçuşlarda da eskisi kadar muvaffak olamıyor ve arkadaşları arasında, her fırsatta kavga çıkarmaya bakıyordu. Kulübün diğer âzalarının durumu da bundan pek farklı değildi.

Bütün bunlara rağmen aynı şekilde devam ettiler. İçlerinden hiçbiri iskambil ve likörden vazgeçtiğini söyliyemiyordu. Yakalanmaktan korkuyorlardı hepsi de. Fakat doğru yola gitmeyi düşünen yoktu. Oyun sevgisi onları fena halde bağlamıştı.

Diğer arkadaşların bu kulüp hakkında bir şey öğrenememiş olması bunların gururunu daha fazla arttırıyordu. Başkaları bu kulübün yalnız adını ve her cumartesi bir toplantı yaptığını biliyordu o kadar.

Bu sırra pek yabancı kalmıyan bir tek kişi daha vardı ki o da Bielak'dı.

Ortalıkta kimseler görülmüyordu gene bu akşam da.

Hafta sonu olmasını bahane ederek, Stefan Viretski motorların temizlnmesi ve benzin depolarının doldurulmasına yardım etmek için ayrılmış, Kramer'le Ptichta da ondan çok önce bir işleri olduğunu söyliyerek ortadan kaybolmuşlardı.

"Domatesli Bodrum Kulübü" âzalarına, daha kısası "Domatesçilere" kimse söz geçiremediği için onlar da çoktan ayrılmışlar, bu suretle kütüphanede kalanların sayısı altıya inmişti.

Akşam serinliği basarken hafif de bir yağmur başlamıştı dışarıda.

Etrafı derin bir sessizliğin kapladığı bir sırada yatakhanenin kapısı yavaşça açıldı ve dışarıya dört gölgenin süzüldüğü görüldü. Bunları iki gölge daha takip etti. Fakat sonra çıkanların öndekilerden gizlenen bir hali vardı. Duvar diplerinden, ağaç gölgelerinden yürüyorlardı hep.

Bahçe duvarını atlayınca Domatesçiler ayrıldılar: Malicheski ve Demidetski şoseye doğru yollandılar. Ahrens'le Kozlovski de etraflarına bir göz gezdirdikten sonra eski çiçekliğe doğru gittiler.

Aradaki gölgeler de bir müddet durakladıktan sonra elektrik santralına doğru giden çiftin arkasından yürüdüler.

Nihayet bir müddet yürüdükten sonra iki grup da çiçekliğin önünde buluştular. Tam geçide girecekleri sırada Ahrens, Kozlovski'yi omuzundan yakalıyarak :

— Dur!.. dedi.

— Ne o!. Birşey mi var?..

Sigismonde eliyle kilidi işaret ederek :

— Şuraya bak, dedi.

— Tuhaf bir şey göremiyorum.

— Buraya birisi girmiş gibi geliyor bana.

— Sana öyle geliyor. Bizim yerimizi başka kim biliyor ki?..

— Fakat bir de kımıldayan gölge gördüm.

Kapağı yavaşça açarak içeriye girdiler. Her taraf zifiri karanlıktı... Dar koridorda ilerlediler. Ahrens büyük kapının kilidini bir çabukta açıverdi. Yağlanmış kilit iyi işliyordu artık. İçeriye girerek mumları yaktılar.

Kozlowski çiçeklikte kalmıştı. Bir ara yanında bir gürültü işitti. Nefesini tutarak dinledi. Sanki birisi yerde sürünerek ilerliyordu.

— Kimdir o! diye haykırdı.

Cevap yok. Sesini biraz daha yükselterek tekrar haykırdı :

— Hey!.. Kimdir o!...

Kapıda Sigismond gözüküvermişti.

— Bir şey mi söyledin?

— Yooo... Gelirken kimseyi gördün mü oralarda?

— Hayır.. Birisi mi olacaktı?

— Yok! Yok. Haydi içeri girelim.

Beraberce bodruma girdiler. Bolek

kapının sürgüsünü sürdükten sonra sigara almak için elini rafa uzattığı sırada sağ taraftaki karanlıklardan bir ses yükseldi :

— Merhaba baylar!.. dedi yabancı ses. Beni beklemiyordunuz değil mi?

Çocuklar donakalmışlardı. Stefan Wiretskiydi bu konuşan. Gülümseyerek onların bu şaşkın halini seyrediyordu.

İçeride bunlar olup biterken dışarıda da neler oluyordu bilseniz.

Plichta eski tabure yığınının arkasından çıkarak bodrumun kapısını dıştan yokladıktan sonra geriye dönerek hafif bir sesle ıslık çaldı. Çiçekliğe başka birisi daha girmişti.

— Kramer sen misin? dedi Plichta.

— Evet benim!...

— Görebildin mi bari?.

— Evet gördüm. Önlerinde duruyordu. Sonra Ahrens kapıyı açtı, Kozlowski de dışarıya çıktı.

— Yaaa... Az daha beni çiğneyip de geçiyordu. Bak bak. Bir sesler var, duyuyor musun?

Kulaklarını kapıya dayamışlardı. Stefan konuşuyor :

— Sizi ele vermek için gelmedim, diyordu. İskambil oynamak istedim de biraz.

Plichta, Kramer'e bir göz işareti yaptı.

— Bak, dedi Onlara ne oyun oynayacak şimdi?.

— Peki niye böyle söyledi.

— Önce itimatlarını kazanması iyi olur.

Bodrumdaki sesler azalıp çoğalıyor, birbirlerine karışıyor ve bazan da büsbütün kesiliveriyordu. Havayı derin derin koklayan Plichta "sigara içiyorlar" dedi.

— Sen dur biraz burada. Ben yukarıya çıkıp bir bakayım. İçeriyi görebilecek miyim?.

— Bir delik varsa bile kapatmışlardır. O kadar ihtiyatsız değiller ya bunlar.

Kraner duvarları tuta tuta ayağa kalktı ve sessizce çıkıp gitti. Plichta yalnız kalmıştı. Kulağını iyice içeriye verdi ve dinlemeğe koyuldu.

Pek hararetlenmişti içerideki oyun. Beş liralıklar, on liralıklar su gibi gidiyordu. Konuşmalara bakılırsa dördü de kaybediyor, hep o kazanıyordu. Biraz sonra borçlar hesaplanmaya başladı. Anlaşılan ceplerindeki para bitmişti.

— Arkası var —

GÖNÜLLÜ KAHRAMAN

KALENİN ARKA TARAFINDA GİZLİ BİR KAPI VARDI Kİ BURADAN ÇÖLE ÇIKILIYORDU...

GECE BASINCAYA KADAR KUM YIĞINLARININ ARKASINDA SAKLANIRIM. AH BİR DEVE BULABİLSEM!..

SUBAYLA BORAZAN HALÂ KALEDELER! ACABA NİYE ORAYA GİTTİLER?

SUBAY TIRMANARAK KALEYE GİREN BORAZANIN AÇTIĞI KAPIDAN KALEYE GİRMİŞTİ. ŞİMDİ SUBAY YALNIZ VE ŞÜPHESİZ MERAK İÇİNDEYDİ...

NİHAYET SUBAY YALNIZ BAŞINA DIŞARIYA ÇIKARAK ASKERLERİNE GECEYİ DIŞARIDA GEÇİRMELERİNİ EMRETTİ. BORAZAN NİÇİN MEYDANDA YOKTU?...

KALE YANIYOR!...

KENDİMİ KORUMAM LÂZIM GELECEKTİ...

BİR ADAM ALEVLER ARASINDA KALEDEN ATLADI.. BANA DOĞRU GELİYORDU....

BANA ARTIK İYİCE YAKLAŞMIŞTI...

BU, ÜZERİME DOĞRU GELMEKTE OLAN LEJYON ASKERİNİN BELKİ HİÇ BİR SUÇU YOKTU. FAKAT KENDİ İSTİKBALİM İÇİN ONU YOKETMEM LÂZIMDI.. FAKAT İÇİMDE GARİP BİR HİS VARDI...

ONU ÖLDÜRMEM LÂZIM!..

HEY DURSANA! NE ACELECİ ÇOCUKSUN!

DİGBY!.. KARDEŞİM!..

UÇAN DAİRELERİM ESRARI

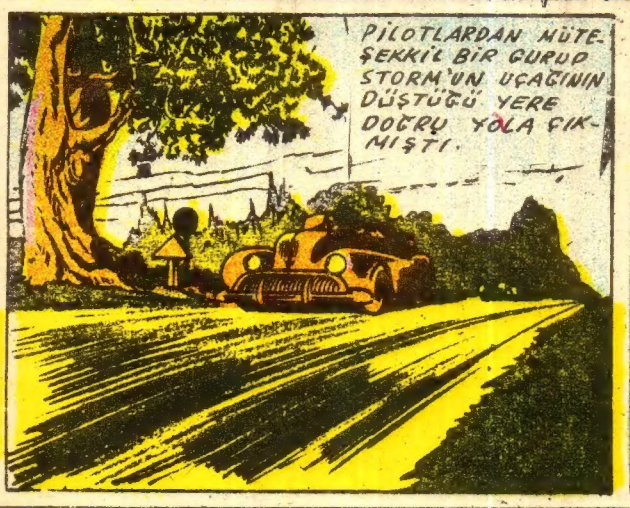

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Onlar da yanındaki bakkalda karınlarını doyurdular. Herifle ahbap oldular. Dükkânı satacakmış. Satın almak ister gibi yaptılar. Zaten birini beklediklerini de söylüyorlar... Hoş, kapıcı çaksa da ne yapar? Elinden ne gelir? Biz kuş uçurmıyacağız.

— Pekâlâ.

Mehmet Rıza bir de apartımanın kapısına gitti. Orada bulunan iki memurdan biri yandaki bakkal dükkânının önüne bir sandalye atmış, kahve içiyordu; öteki de kapıcının karısiyle lâf atıyor!

Mehmet Rzayı görünce tanımamış gibi yaptılar.

Polis hafiyesi de aşinalık etmeden geçti ve karnı son derece aç olduğu için geri döndü ve bir lokantada yemek yemek üzere cadde istikametine doğru yürüdü.

Saat yediye geliyordu. Güneş çekilmeğe başladı. Mehmet Rıza geceleyin yapacağı baskının plânını tasarlıyarak bir lokantaya girdi.

Bu gecenin ehemmiyetini anlıyordu.

Hristo çetesinin kolayca ele geçmiyeceğini, belki şiddetli bir çarpışmaya lüzum hâsıl olacağını bildiği için taarruz plânını iyice düşündü. Yemekten sonra hazım ağırlığı basmasın diye karnı çok aç olduğu halde az yedi. Lokantadan çıkıp da sokağa sapınca silâhını muayene etti.

Hava iyice kararmıştı. İlk önce Katinanın evinin duvarına gitti. Hava karanlık olduğu için uzaktan onu tanımıyan iki memur, bir yabancının yaklaştığını sanarak hemen kibrit çaktılar ve sigaralarını yakarak yürür gibi yaptılar.

Mehmet Rıza onlara doğru gitti ve alçak sesle :

— Yabancı değil! dedi.

Memurlardan biri hemen haber vermişti :

— On beş dakika evvel bir kişi daha geldi ve duvardan atlıyarak Katinanın bahçesine girdi Rıza Bey!

Mehmet Rıza : "İyi" diye mırıldandıktan sonra :

— Silâhlarınızı hazırlayınız! dedi ve uzaklaştı.

Apartıman kapısındaki memurlara giderek sordu :

— Ne haber?

— Bizim tarafta giren, çıkan yok Rıza Bey. Öteki eve dört kişi geldi ve dışarı çıkmadılar.

— Pekâlâ... Silâhlarınızı hazır ediniz.

Mehmet Rıza da sokakta bulunan seyyar memuru çağırarak ona dedi ki :

— Merkeze gideceksin. Bana altı, sekiz, on, ne kadar mümkünse polis göndersinler.

— Peki Rıza Bey.

Polis hafiyesi, viranede, duvar dibinde, tulumbanın yanında, apartıman kapısında bulunan memurları görerek onlara talimat verdi.

Merkezden gönderilen polisleri de köşe başlarına, evin etrafında ehemmiyetli noktalara dikti.

Plânının esas çizgilerini bütün memurlara bir kere daha anlattıktan sonra derin bir nefes aldı, ellerini uğuşturdu ve viranede bekliyerek uzaktan gelen iki yolcunun da geçmesini bekledi.

Sokak, tenhalaşınca Mehmet Rıza ilk taarruz emrini kendi kendine verdi ve Katinanın evinin bahçe kapısına yaklaştı.

Cebinden elektrik fenerile bir meymuncuk çıkarıp, kapıyı açtı, yalnız başına içeri girdi.

Fenerinin ışığını karanlık bahçenin her noktası üstünde gezdiriyordu. Bir gün evvel devirdiği çöp te-

Haydut Aşkı

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

bozdu. Doleres yatağından atladı ve robunu sırtına alarak koridora çıktı. Bu silâh sesini işitmiş olan, uşaklar da, elde silâh aşağıda hazır bekliyorlardı. Ansızın kapı açıldı ve Hose içeri girdi. Üstü toz toprak içindeydi. Yüzü solmuş, omuzundaki yaradan fazla kan akıyordu. Hose arkadaşlarına şu emri söyledi :

— Silâhlarınızı derhal gizleyiniz. Beni jandarmalar kovalıyorlar(Sizi, benim adamlarım olduğunu bilmemeleri lâzım. Ben şimdi gizleneceğim. Eğer beni yakalayacak olurlarsa, beni tanımadığınızı söyliyeceksiniz. Sana gelince Doleres; ümit ederim k' beni ele vermiyeceksiniz.

Haydut derhal, Doleres'in yatak odasında bulunan büyük dolabın içine girip saklandı.

Genç kız şaşırmış ve korkmuştu. Şimdi ne yapacaktı? Genç kız heyecanını tutamıyarak, solgun bir yüzle masasının önüne oturdu. İçinde tuhaf hislerin dolaştığını duyuyordu. Fakat yerinden birden sıçradı. Gözleri döşemedeki kan izlerine takılmıştı. Jandarmaların her an biraz daha yaklaştığını duyuyordu. Hosenin yarasından akmış bulunan bu kanlar, onun burada saklanmış olduğunu belirtmez miydi?

Merdivenlerde jandarmaların sert ayak sesleri duyuluyordu. Doleres hâlâ tereddüt içinde çırpınıyordu. "Ne yapmalı Yarabbi?" diyordu. Karar vermek için birkaç saniyelik zaman kalmıştı. "Hose ya tutulursa" dedi. Hayır bunu yapamıyacaktı. Aklından yıldırım gibi bir fikir geçti. Kâğıt kesmeğe mahsus olan bıçak, masanın üstünde duruyordu. Bıçağı yakaladığı gibi eline batırdı. Narin ve güzel eli artık kesilmişti. Beyaz tenini kan kırmızıya boyamıştı. Acısını duymamıştı bile.

Kan, açılan yaradan fışkırıyordu. Genç kız elini mendilile sarmağa başlamıştı ki kapı şiddetle açıldı. Jandarmalar kapıya birikmişlerdi. Doleres, korkusunu ve heyecanını belli etmemeğe gayret ederek şöyle bağırdı :

— Bu ne rezalet? Bir kadının yatak odasına böyle fütursuzca girilir mi?. Hâlâ duruyorlar. Ne arıyorsunuz burada?.

Jandarmaların subayı, afallamıştı. Kendisini hemen toplıyarak ve sesini yumuşatarak :

— Bir azılı haydudu takip ediyoruz. Onu yaraladık. Kan izleri bizi buraya kadar getirdi. İşte bakın yerde kan damlaları var. Bu haydut nerede Matmazel?. Şunu da bilin ki biz, yalnız vazifemizi yapıyoruz. Rahatsız ettikse kusura bakmayın... dedi.

Doleres kanayan elini onlara doğru uzatarak cevap verdi :

— "Ne dediğinizi bir türlü anlıyamadım, ben elimin acısile uğraşıyorum, siz de gelmiş bana haydutdan bahsediyorsunuz. Görmüş olduğunuz kan damlaları, elimdeki yaradan aktı.

Subay derhal hürmet eğildi :

— Affedersiniz Matmazel, aldanmışız. Keşke bu kanlar haydudun yarasından aksaydı. Geceniz hayırlı olsun Matmazel.

Jandarmalar, kendilerile konuşanın haydudun kaçırmış olduğu genç kız olduğundan şüphelenmeden gittiler.

Hose biraz sonra dolaptan çıktı ve genç kızın elini öperek, kendisine teşekkür etti, istediği zaman gidebileceğini söyledi. Fakat Doleres hayduda cevap yerine ilk aşk busesini verdi. Ve ona haydutluğu bırakacağına söz verdirdi.

Bir zaman sonra, iki âşık uzak bir memlekete giderek, evlendiler...

Oğuz ŞENEMRE

---

nekesi hâlâ yerinde veaynı vaziyette idi. Evin pencerelerinde ışık yoktu.

Molozlarla dolu pis ve dar bir geçitten geçerek evin arka tarafında ve bahçe kapısının tam hizasında, karşıda bulunan ahıra doğru ağır ağır yürüdü. Hristo çetesi, birer ikişer hep buraya girmişlerdi. Bahçe kapısını açık bırakan Mehmet Rıza ahırın vaziyetini anlamak ve heriflerin içeride olduklarına kanaat getirdikten sonra memurlara işaret vererek hem bu taraftan, hem de apartımandan baskın yapmak istiyordu.

Ahırın pencerelerinde ışık yoktu. Zaten pencere denilen şey de kümes telleriyle örtülü, tozdan ve pislikten aralıkları dolmuş, camları tahta gibi parlaklığını kaybetmiş, dört köşe ve büyücek deliklerden ibaretti. Mehmet Rıza : "Herifler bu ahırın neresinde oturuyorlar? diye düşündü, la ahırın vaziyetine iyice bakarak düşündü : "Acaba bu kulübenin içinden oraya gizli bir yol mu var? Yahut kulübenin altında belki... Tahtelârz...

Düşüncesini bitiremedi. Başının üstüne o kadar ağır bir şey vurulmuştu ki şapkası olduğu halde Mehmet Rıza derhal baygın bir halde yere yuvarlandı. Kendini kaybetmişti.

Arada bir kendine geliyor, başının yerlerde sürüklendiğini, kemiklerinin kırılırcasına ağrıdığını, nefesinin tıkandığını hissediyor, hiçbir şey görmüyor, tekrar bayılıyordu.

●

Gözlerini iyice açtığı vakit etrafında simsiyah karanlıktan başka hiçbir şey göremedi. Bağırmak istedi, ağzına bir paçavra tıkanmış olduğu için muvaffak olamadı. Elleri ve ayakları da sımsıkı bağlanmıştı. Burnundan güç belâ nefes alabiliyordu. Müthiş bir kuvvet sarfederek bağlarını gevşetmiye çalıştı. Fakat ensesine doğru başının arka tarafı, göğsü, kaburgaları, dizleri ve sol kalçası o kadar ağrıyordu ki, ölüm pahasına bile olsa, hiç kımıldamamayı tercih etti.

Karanlığa gözlerini yavaş yavaş alıştırarak etrafı biraz olsun seçmeğe çalışıyordu : Nerede idi? Bahçede mi? Ahırın içinde mi? Başka bir yerde mi? Başını biraz uzatarak yanağını ve alnını yere değdirmeğe çalıştı. Bulunduğu nokta topraktan ziyade taşa benziyordu. Hem kimyevî kokularla dolu, ağır bir hava teneffüs ettiği için bahçede olmadığı muhakkaktı. Burası Katinanın evinin içi de değildi. Çünkü orasının da pis lâğım koktuğunu biliyordu. Bulunduğu yerin havasını ağırlaştıran ecza kokuları burasının daha ziyade lâboratuvara benzer bir yer olmasını akla getiriyordu. Mehmet Rıza birden bire tahmin etti : "Galiba herifler beni gizli eroin imalâthanelerine hapsettiler. Hay Allah belâlarını versin! Buraya nereden giriliyor? Kulübenin altında bir yer mi burası?"

Mehmet Rıza yüzünü buruşturdu ve kıvrandı. Başı ve kemikleri çok ağrıyordu ve geniş hareketlerle kımıldamak, sinirlere ferahlık verecek tarzda mafsalları oynatmak mümkün olmadığı için sancıyı daha fazla hissediyordu.

(Arkası gelecek)

Nevada Mike bir saattenberi durmadan beygirini koşturuyordu.

Uzun ve dar yolda beygir soluyarak ve çatlıyacakmışçasına yol alıyordu.

Nevada Mike, ardından gelenlerin çok kalabalık olduklarını biliyordu. Şerif bu sefer onu elinden kaçırmak istemezdi. Bunun için bütün adamlarını peşine saldırmıştı.

Yol bitti, şimdi geniş bir çayırın üzerinde kovalaşmıya başlamışlardı. Şerif tabancasını sallıyarak, atını en önde sürüyor ve sık sık bağırıyordu :

— Haydi çocuklar!.. Gayret!...

Şerif Luke Vinter bu sefer Mike'yi elinden kaçırmak istemiyordu.

Takip hararetle devam ederken, Nevada Mike biraz geriye dönerek, bir göz attı.

Jandarmalar onu çevirmek istiyorlardı. Bunuu görünce, vaziyetinin çok kötü olduğunu anladı.

Sırtında bir titreyiş dolaştı ve bütün vücudü sarsıldı.

Bütün ümitlerinin silinmekte olduğu bir anda birkaç yüz metre ileride bir kulübe göründü.

Derhal atını oraya doğru sürdü Beygirden atlayıp kulübenin kapısını açtı, içeri girdi ve kapıyı iyice sürmeledi.

Bu kulübede uzun zaman kendisini müdafaa edebilirdi. Jandarmalar da dışarıda durmuşlardı. Şerif :

— Buraya girdi. Bu kulübe civarın yegâne mühimmat ve cephane deposudur. Onu buradan çıkarmak güç olacak...

Jandarmalar kulübeyi sardılar. Ve yavaş yavaş sürünerek yaklaşmıya koyuldular.

Hiç kimse başını kaldırmıya cesaret edemiyordu. Çünkü hepsi Nevadanın ne yaman bir nişancı olduğunu birçok tecrübelerle anlamışlardı.

Nevada Mike pencereden birkaç el ateş ettikten sonra kulübenin içine bir göz attı.

Birden sevinçten titredi, içeride bir çok sandıklar vardı ve üzerinde "Teh likelidir" "Dinamit" kelimeleri okunuyordu.

Aklına korkunç bir fikir geliyordu, mırıldandı :

— Şerif ve adamlarına güzel bir dans ettireyim! dedi.

Dinamiti ateşleyip; jandarmalar içeri girdikleri zaman patlatack, her şeyi uçurcktı.

Buna artık tamamen karar vermişti ki, birden bir ses duyuldu. Mike durdu, dinledi. Sonra tabancasını eline alarak sandıkların arkasına doğru yürüdü.

Birden şaşırarak geri çekildi, sandıkların ardından on bir, on iki yaşlarında sarışın bir çocuk çıkmıştı.

Çocuk, elleri yukarıda Nevadaya kalvarıyordu :

— Bana fenalık etmeyin... Ben kimsesizim. Annem, babam öldü. Bu kulübeye sığınmışım. Beni öldürmeyin.

Haydut kederle gülümsedi, bulunduğu kötü vaziyeti unutmuştu :

— Merak etme, korkma.. dedi. Ben senin dostunum.

Nevada çocuğa bu lâfları söylerken dışarıdan Şerifin sesi duyuldu :

— Haydi Nevada, alay yetişir!.... Teslim ol!...

Haydut yerinden sıçradı, çocukla uğraşırken jandarmalar kulübeye yaklaşmışlardı. Birkaç dakika sonra kapıyı zorlıyacaklardı.

Nevada Mike birden bağırdı :

— Eğer buraya girerseniz dinamitlere ateş veririm.

Bu söz, jandarmaları hayli ürkütmüş olacaktı ki hiç ses çıkmadı.

Küçük çocuk Nevadanın kollarına atılmıştı :

Nevada birden, çocuğu unuttuğunu hatırladı.

— Ha sen buradasın! dedi. Unutmuştum seni...

Haydudun gözlerinde bir gölge dolaştı. Bu küçük çocuğun bulunması işi müşkülleştiriyordu.

Onu kapının dışarısına çıkarmak istedi. Fakat kapı açılır açılmaz jandarmalar ateş edecek ve küçüğü öldüreceklerdi. Ne yapmalıydı?

Nevadanın kalbinde kasırgalar kopuyordu. Düşünceler yıldırım hızıyle birbirini kovalıyordu.

Mike birden âni bir karar verdi. Cebinden defterini çıkardı, birkaç satır yazı yazdı ve kâğıdı çocuğa uzattı :

— Dinle dedi. Onlar girdikleri zaman bunu gösterirsin. Çocuğun sarı saçlarını okşadı ve içinde tek kurşun kalmış tabancasını kaldırdı.

Jandarmalar kulübenin içinde bir silâh patlayışının gürültüsünü duyunca kapıya yüklendiler.

Birkaç dakika sonra içeri girdikleri zaman gördükleri onları şaşırttı.

Nevada Mike dinamit sandıklarının yanında yerde kanlar içinde uzanmış, yatıyordu.

Şerif :

— Kendini kalbinden vurmuş! dedi.

Korkudan şaşırmış küçük çocuk onlara Mikenin mektubunu uzattığı zaman Şerifin hayrti bir kat daha arttı.

Kâğıtta şu satırlar yzılıydı :

"Şerif, kulübede bulunan çocuğa yüz dolar mükâfatı verebilirsiniz. Çünkü onun sayesinde benim cesedimi ele geçirebildiniz. Bundan başka ona minnettar olmanız lâzım. Zira o burada olmasaydı, hepimiz dinamitlerle öbür dünyayı boylamış bulunacaktık."

Bu cümleler, Teksas haydutlar kralı Nevada Mikenin vasiyetnamesiydi.

MANDRAKE

NIHAYET PROFESÖR RAKOF, MANDRAKEDEN İNTİKAM ALMAK İÇİN KLAGAYI SERBEST BIRAKTI.

FAKAT CANAVAR İLK ÖNCE ONA HÜCUM ETTİ. ŞİMDİ ŞAŞKIN BİR HALDE SUZİ İLE OYNAMAKTADIR...

BEBEK ÖYLE TU TOLMAZ! SİZ KONUŞMAZ MISINIZ?

DEV HALA ŞAŞKIN!...

HERKEZİ KORKUTMUŞ OLAN DEV. SUZİNİN BU HAREKETLERİNE MANA VEREMİYOR...

AA! YERE DÜŞÜRDÜNÜZ! FAKAT ZİYANI YOK. ÜZÜLMEYİN!..

GİTMEYİNİZ! CANINIZ SIKILDIYSA BUNUNLA OYNAYINIZ!

AĞZINIZA SOKUN, AMMA ISIRMAYIN! KÜÇÜKKEN HİÇ OYUNCAĞINIZ YOK MUYDU!..

EĞİLİNİZ. MANDRAKE AMCANIN ŞAPKASI İLE OYNAYALIM! HAYDİ KORKMAYIN!

KLAGA MANDRAKEYİ ÖLDÜRMEK İÇİN YERE EĞİLDİ. SUZİ BİLMEYEREK BUNA MANİ OLDU.

ŞAPKASIZE HİÇ YAKIŞMIYOR. ÇOK KOMİK OLUYORSUNUZ!

MANDRAKE SİZİ İSTİYOR!

NE?

KARL ABDULLAHA DEVİN KAÇTIĞINI HABER VERDİ.

MANDRAKE NEREDE!

ARKASI VAR

BAY TEKİN

ARKASI VAR